

den Sætning, som jeg har udtalt. Altsaa Landstormen har jeg ikke Noget imod, thi det vil kun sige at omskrive § 5 i Værnepligtsloven. Smid- lertid har det ikke saa Meget at betyde, om man opretter denne Landstorm; thi man kunde maasse omskrive Paragrafen paa en bedre Maade, naar man fik Brug deraf. Der er dog een Ting, som er en Fordel ved denne Ordning, det er Bestem- melsen om det røde og hvide Baand; thi naar Mandstabet bærer dette Mærke ifølge Lov, ere de Militære, og hvis man vilde tænke sig det Til- fælde, at der i Sylland opererede et eller andet sjenbtligt Strejkorps, og Borgerne da saaledes under Befalingsmand og med de røde og hvide Kors efter Loven, vilde de af Sjendten blive be- handlede som Militære, medens de uden dette Mærke vilde blive betragtede som Civile. Be- stemmelsen vil altsaa kunne være til en væsentlig Fordel for Befolkningen. Hvad derimod Opera- tionshæren angaar, da foreligger der en bestemt positiv Forskjel mellem Størrelserne af det her foreslaaede, og paa hvad man fra vor Side har tilraadet. Der siges her 30 Liniebatailloner; fra den Side, hvortil jeg hører, har man sagt 20. Det har stadig været et Hovedstridspunkt ved vor Omtale af denne Sag. Jeg har nu albrig saa- ledes haft nogen bestemt Tiltro til, at naar disse 30,000 Mand vare der, saa kunne de gjøre det og det, som jeg saa tidt har hørt udvikle. Det beror virkelig paa saa mangfoldige Forhold, som ikke selv den mest kyndige Militær kan fikke os, og naar man har Forklæringen, saaledes at den er i væsentlig Grad mobil og kan hurtig komme tilstede, skulde det dog være underligt, om ikke en saadan Landeværnshær kunde træde til Operations- hæren og støtte den, saa at man kunde naae til et passende Resultat selv med et mindre Antal Liniebatailloner i Operationshæren. Jeg nævner det her, det har været et af Hovedstridspunkterne og en af Grundene, om ikke den eneste til, at de faste Befalingsmænd fremtræde med et saa stærkt forpøget Antal. Her møde vi da et andet af Hovedpunkterne. Der forlanges 139 Officerer og 617 Underofficerer, altsaa af faste Befalingsmænd 756 ved Hæren mere, end vi have. Vi have nu, som jeg nævuede, henimod 1,700, og det er altsaa henimod en halv Gang saamange, selvsølgelig ikke for Officerernes Vedkommende, thi der er 614 Officerer, og nu kommer der 139 til og Under- officerernes Antal nu er 1,069, og nu kommer der 617 til. I Forbindelse hermed skal jeg an- føre, at ved Flaaden forlanges der samtidigt 31 Officerer og 106 Underofficerer flere end nu, hvilket bliver for begge Baabenarter efter de fore- liggende Forslag 170 Officerer og 723 Under- officerer. Det bliver i Alt 893 faste Befalingsmænd eller Embeds- og Bestillingsmænd mere, end vi nu have. Jeg veed ikke, om det økonomiske Element i de Kommissioner, der have overveiet denne Sag, egentlig ogsaa

har beregnet, hvad det vil sige økonomisk. Endnu foreligger der ikke nogen Beregning her- for, i alt Fald ikke i det Forslag, jeg nærmest omtaler her, thi den Antydning om Prisen, som er nævnet, hvilken jeg senere skal komme til at omtale, henholder sig til de bestaaende Lønninger i Loven af 25de Juli 1867. Man anfører i Anmærkningerne, at Forøgelsen af det faste Befalingsmandskab er dobbelt nødvendig, da det har vist sig, at det værnepligtige Mandskab ikke er tilgaaet i det Omfang, som man havde ventet, og som man havde beregnet. Deri har Krigs- bestyrelsen fuldkommen Ret. Det er et Forhold, som vi før have omtalt og meget beklaget. Jeg siger, at den har Ret, og at den har en Undskyldning deri, for at der efter min Formening stilles større Fordringer til os i den her nævnte Henseende, end den kan vente, — det antager jeg —, at dette Thing vil acceptere. Jeg siger, at den har en Undskyldning derfor, thi, naar jeg tænker mig en Aargang Rekruter paa omtrent 10,000 Mand, behandlet paa Session, saa behøver man kun 1½ pCt. eller 150 Mand til at gaa Sekondlieute- nantsveien for at faae fuldtændig fuldbestgjort, baade hvad Aargangen skulde levere af Sekond- lieutenanter og tillige Tilgangen til de højere Officersgrader, men disse 1½ pCt. af den ud- skrevne Masse i Samfundet har Befolkningen ikke kunnet evne at levere til Hæren. Jeg har tid- ligere omtalt dette Forhold. Jeg gaar ikke i Rette med Nogen, men jeg siger, at der er en Forventning, som vi byggede paa Hærløven af 1867, bristet, bristet i alt Fald tilbids ved den Goldning, Befolkningen har taget, og det er en dyr Skuffelse, thi havde vi haft i disse 12 Aar en stadig maasse endog saa rigeligere Tilgang end fornødent til det værnepligtige Befalingsmand- skab, saa at det havde staaet ligesom paa Dør- tærskelen for at komme videre, da vilde man til faste Befalingsmænd have kunnet udtage de bedst udkaarne og endda haft nok til hver enkelt Aar- gang. Det er min Overbevisning, at, dersom vi havde holdt paa Bevarelsen af den Udvikling, vilde vi, der ønskede Revisionen gaende i Militæ- retning, have staaet stærkere lige over for Krigs- bestyrelsen, end vi nu staa lige over for dens Fordring om de flere Befalingsmænd. Jeg ind- rømmer, at det er et Skjøn, der skal gjøres — og vi ere alle villige til at høre paa de Sag- kyndiges Overveielser — om, hvilke Befalings- mænd vi kunne ønske at have, for at vore Søn- ner ikke skulde gaa uden de fornødne Føretre i Slaget. Men jeg tilføjer, at, medens Krigsbe- styrelsen paa den ene Side har en bestemt Und- skyldning her for sin Stilling, hvorfor jeg ikke skal gaa i Rette med den, naar den forlanger — vi andre kunne da overveie Stillingen — hvad den tror nødvendigt til ordentlig Førerstab af Landets Søn- ner under Krig, saa vil jeg dog sige, at ganske undskyldt kan Krigsbestyrelsen ikke være med Gen-